

ΒΓΑΙΝΟΥΝ

Ήλθε ἡ καλοκαιρία μὲ μεγάλη φούρια,
 ἔγρηξαν τὰ κορόμηλα, ἔγρηξαν καὶ τ' ἀγγούρια,
 ἔγρηξε καὶ ὁ θεοδωρὴς μόνος ἑστὸς περὶ γλάνι
 νέους πάλι βλάμηδες καὶ ὀπαδοὺς τὰ κάρη,
 ἔγρηξε καὶ ὁ Ράλλης μας μὲ τὸ τρίτο κόμμα,
 μὰ καὶ ἄλλα φαίνεται πῶς θὰ ἔγρουν ἀκόμα.

-E-

Ἐγρήκαν φύλλοι μπόλικοι, ἔγρηξε τὸ κοντοῦπι,
 ἔγρήκανε καὶ ἐπιτροπαῖς ἀπὸ τὸν Τρικούπη,
 ἔγραινουν καὶ ἀγάματα πάλιν εἰς τὰ ξένα
 ἀπ' αὐτὰ τὰ χρώματα τὰ τρισδοξασιμένα,
 ἔγραινουν κλέφταις περισσοὶ μέρα μεσημέρι
 καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσιν καὶ εἰς ἄλλα μέρη.

-E-

Ἐγραινουν τὰ ραπόσταρα, ἔγραινουν καὶ ἡ μπάμζαις,
 καὶ ἑστὴν Μπόρσα ἔξαφνα ἔγραινουν τόσαις Λάμζαις,
 πέφτουν τὰ χρεώγραφα σκοπὸν οἱ κονμπαραδες,
 καὶ ἀπὸ τσέπαις ἔρημαις ἔγραινουν οἱ παράδες,
 ἔγραινουν ὄρνιθα γὰρ φαγὶ καὶ πονιλὰ μεγάλα,
 ποῦ ποτὶ δὲν πλάνονται εὐκολὰ σὰν τὰ ἄλλα.

-E-

Ἐγραινουν ἀρχαιοφίλοι, ἔγραινουν καὶ ἄγρογδύταις,
 ἔγραινουν κούκλαις ὠμορφαις, ἔγραινουν καὶ Ἀφροδίταις,
 ἔγραινουν νέοι Σύλλογοι καὶ Μεταλλουργεῖα,
 ἔγραινουν καὶ Ἀνακριταὶ μὲ πολλὰ λιμπρέτα,
 ἔγραινει κάθε μας κακό, βασιλεὺς ὄγεια,
 καὶ ὅλοι ἔγραινουν εὐκολὰ δίχως μὲν ρετσέτα.

Σουρπ

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Ἀπόσπασμα Ἀρχαιολογικοῦ Λεξικοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδοθῇ
 μετὰ χίλια ἔτη.

Ἡ ἀτυχὴς αὕτη πόλις ἐπιστεύετο, ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Κέκρωπος καὶ ὀ-
 λέγετο Κεκρωπία, ἀλλὰ νεώτεροι ἔρευναι ἀπέδειξαν, ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ
 τοῦ Κέκοπος καὶ ὀρθῶς ἐκαλεῖτο Κεκοπρία. Τὴν νεώτεραν ταύτην
 γνώμην ἐπιρρωνύει καὶ ἡ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος κατάστασις
 αὐτῆς, ἥτις εὐρηται εἰς τι διασωθέν φύλλον ἱατρικὸν «Φοῖβος» τοῦ διαση-
 μοτέρου ἱατροῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Πύρρα. Ἐπὶ τρεῖς ὅλους αἰῶνας κατὰ
 τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἦτο ἡ ἐστία τῶν φώτων καὶ τὸ κέντρον τοῦ
 πολιτισμοῦ, ἀλλὰ τὴν α' Ἰανουαρίου τοῦ 1835 καταστὰσα πρωτεύουσα τοῦ
 ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου βασιλείου ἤρξατο νὰ γίνηται ἡ ἐστία παντὸς μολί-
 σματος καὶ τὸ κέντρον πάσης κακοηθείας, ἐπὶ τοσοῦτον μάλιστα, ὥστε συν-
 ἔστη κατὰ τὸ 1888 σύλλογος θέλων νὰ πατάξῃ τὸ κέντρον τοῦτο κληθεῖς...
 ἀποκεντρωτικός.

* *

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ τάλαινα αὕτη πόλις ἐκοσμεῖτο ὑπὸ λαμπρῶν

οικοδομημάτων, ἅτινα σήμερον δὲν ὑπάρχουσι, διότι ἀπὸ τοῦ 1875 ἐπέ-
 δραμεν ὀρὴ ἀτακτος καὶ βάρβαρος ἡ λεγομένη τῶν ἀρχαιοκαπήλων,
 ἥτις μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐντὸς κιβωτίων ἐπώλησε ταῦτα εἰς τὴν Εὐρώπην
 καὶ τὴν Ἀμερικὴν ἐνθα εὐρίσκονται σήμερον.

Τὰ μνημεῖα ταῦτα εἶνε :

Ἡ Ἀκρόπολις περιλαμβάνουσα δύο περιόλους, ὧν ὁ εἰς ἐκαλεῖτο
 Πελαργικός, ἐκ τινος Πελαργοῦ συντάκτου εἰκονογραφημένης σατυρικῆς
 ἐφημερίδος καλουμένης «Ἀστὺ». Σήμερον ἡ Ἀκρόπολις εὐρίσκεται κα-
 λῶς ἔχουσα εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ μουσεῖον πωληθεῖσα ὑπὸ τινος Ἑφόρου τῶν
 Ἀρχαιοτήτων κατὰ τὸ 1942, εἰς ἀνάμνησιν δὲ τοῦ περικαλλοῦς τούτου
 μνημείου ἐκδίδεται ἀκόμη καὶ τώρα μεγάλη ἐφημερίς φέρουσα τὸ αὐτὸ
 ὄνομα.

Ὁ Ναὸς τῆς Ἀπτερου Νίκης, ὅστις παραδόξως πῶς ἐνῶ ἦτο ἄπτε-
 ρος ἐπέταξε καὶ αὐτὸς εὐρισκόμενος σήμερον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Βουλ-
 γαρίας. Ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τούτου ἐφυλάττετο πανάρχαιον ξόανον ἀναμορ-
 φοῦτοῦ προθυπουργοῦ ἄνευ πτερῶν, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐπωνυμία.

Τὸ Ἀρολόγιον τοῦ Κυρρήστου, ὅπερ, διὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι, ὀφεί-
 λουμεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν ἐκλάπη ὑπὸ ἀρχαιοκαπήλων, ἀλλ' ὑπὸ
 τινος λωποδύτου, ὅστις ὅμως συνελήφθη κατὰ τὸ 1888 ὑπὸ τῆς τότε δρα-
 στηρίας ἀστυνομίας.

Ἡ Πνύξ, ἥτις, μετὰ πολλὰ συλλαλητήρια διεσυνόμενα ὑπὸ τινος Κον-
 τοπούλου, κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Τυτάρη διὰ νὰ κατασκευασθῶσιν ἐκ τῶν
 λίθων αὐτῆς οἰκίαι. Κατ' ἄλλους ἡ Πνύξ ἀφῆθη ἐπίτηδες νὰ καταστραφῇ
 διότι καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Δρακαλᾶς ὀνόματι, ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ ἐ-
 κείθεν διαδεχόμενος οἰονεὶ τὸν Δημοσθένην. Ὅπως δὲ σήμερον εἰς τὸ
 μέρος ἐκεῖνο ἀκριβῶς ὑφύεται μεγαλοπρεπὲς ἀποθευτήριον ἱδρυθὲν δαπάναις
 τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐκτὸς τούτων ἄττις λόγου ἦσαν καὶ ἡ Ποικίλη Στοά καὶ τὸ Πρυτανεῖον.
 Ἐνθα ἐπιτίζοντο οἱ πρέσβεις καὶ οἱ ἐπίσημοι πολῖται. Ἀλλὰ καὶ
 ταῦτα πάντα τὴν σήμερον δὲν σώζονται, διότι ἡ μὲν Ποικίλη Στοά ἔπαυσε
 νὰ ἐκδίδεται δι' ἑλλειψίν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν, τὸ δὲ Πρυτανεῖον
 κατηργήθη περὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος, διότι τελομένης τῆς ὀκτακοσιε-
 τηρίδος τοῦ ἐν Βονωνίᾳ πανεπιστημίου ἦλθεν εἰς ρῆξιν μετὰ τῆς Συγκλή-
 του. Ἐν τῷ Πρυτανεῖῳ τούτῳ δὲν ἐτρέφοντο πλέον οἱ Πρέσβεις, ἀλλ' οἱ
 καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, οἵτινες εἶχον τὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν,
 ὥστε ἐπληρώνοντο 500 δραχμας (νόμισμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) διὰ νὰ πα-
 ραδίδωσιν ἐν μόνον μάθημα.

* *

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ οἱ κά-
 τιοι τῆς πρωτεύουσας ἡσυχάζθησαν κυρίως εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ ἐπὶ το-
 σοῦτον μάλιστα, ὥστε ἀπὸ τοῦ 1890 καὶ ἐντεύθεν δὲν εὕρισκε σπουδατὴν
 ὑποδημάτων ἢ παντοπώλην ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἦτο καὶ δικηγόρος ἢ ἱατρός.
 Πάντες οἱ ἄλλοι οἱ μὴ ὄντες ἐπιστήμονες ἦσαν μεστῆται ἢ ἐπιχειρηματίαι
 ἄνευ κεφαλαίων, οἵτινες ἐπὶ τέλους εὕρισκον τὸν σκοπὸν τοῦ βίου : ν' αὐ-
 τοκτονῶσι. Ἐνεκα τῶν λόγων τούτων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύ-
 την δὲν παρήρχετο ἡμέρα καθ' ἣν νὰ μὴ ἐγένοντο πέντε τοὐλάχιστον αὐ-
 τοκτονίαι. Ταῦτα πάντα δὲν ἔμπόδισαν βεβαίως ν' ἀνεγερθῶσι περὶ καλλῆ
 μνημεῖα ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἀξιολογώτερα ἦσαν :

Ἡ Ἀκαδημία, ἥτις ἱδρύθη ἐκ μαρμάρου καὶ ἡ ὁποία οἱ ἑλλεῖψιν Ἀ-
 καδημαϊκῶν μετεβλήθη εἰς καπνοκοπήτριον καὶ εἰς ἐργασίμους πρὸς
 στρατωνισμόν ἐμπέδων ταγματῶν. Ἱστορικῶς δὲν ἀποδεικνύεται ἐὰν εἰσῆ-
 λασεν ἐν τῇ χώρᾳ ὀρὴ τις Οὐνῶν ἢ Βανδάλων, ἥτις νὰ κατέστρεψε τὸ
 κτίριον τοῦτο, ἐξ οὗ εἰκάζεται, ὅτι οἱ κάτιοι μεθ' ὅλην τὴν ἐπιστημονικὴν
 μόρφωσιν ὀλίγον διαφέρουν ἐκείνων.

Τὸ Θέατρον, ὅπερ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων μεῖναν ἡμιτελὲς ἐχρησί-
 μευσεν εἰς πᾶσαν δυσώνημον ἀνάγκην καὶ τὸ ὁποῖον ἀπεπερατωθὲν κατέπεσε
 μετ' ὀλίγῃ ἔτη χάρις εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἱκανότητα τῶν τῆς ἐποχῆς ἐ-
 κείνης. Ἦδη χρησιμεύει μόνον διὰ νὰ συγχίζονται οἱ ἀρχαιολόγοι προ-
 κειμένου περὶ τῆς ἀρχαιότητος τούτου καὶ τοῦ θεάτρου Ἡρώδου τοῦ Ἀγ-
 ρικκοῦ, συνεργάτου ἐπίσης τοῦ «Ἀστὺ».

Τὸ Ὀφθαλμιατρεῖον κατὰ τὴν κοινωφελέστατον τότε διὰ τὴν ἐ-
 πικρατούσαν γενικὴν τυφλότητα ἔνεκα τῆς σκόνης τῶν ὁδῶν.

Ἀλλὰ τὸ μόνον ἀρμόζον εἰς τὴν ἐποχὴν ἱδρυμα ἦτο τὸ τοῦ μεγάλου
 εὐεργέτου Τζωρτζή Δρομοκαίτου κείμενον εἰς θέσιν Δαφνίων. Κατ' ἀρ-
 χὰς ἦτο μικρὸν περιλαμβάνον περὶ τοὺς ἑκατὸν μόνον ἀσθενεῖς, ἀλλ' ἤδη δια-
 τηρηθὲν λίαν εὐλόγως ἐν καλλίστῃ καταστάσει καὶ ἐπεκταθὲν δύναται νὰ